

ת"ד 2961/04/12 - ראמי שלש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2961-04-12 מדינת ישראל נ' שלש
תיק חיצוני: 20-27815/2011

בפני	כבוד השופט דן סעדון
מבקש	ראמי שלש
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להורות על ביטול חילוט פיקדון שהפקיד המבקש לצורך ביטול צו הבאה וכן על קיזוז סכום הפיקדון כנגד סכום הקנס שהוטל על הנאשם בגדרי גזר הדין שניתן נגדו.

עיקרי ההליכים:

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו, בין היתר, עבירות של נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלות של ממש. ביום 22.5.13 ומשלא התייצב המבקש לדיון בעניינו - הוצא נגדו צו הבאה אשר נקבע במסגרתו כי המבקש ישוחרר כנגד הפקדת סך 3500 ₪. המבקש הפקיד את הסך האמור והצו בוטל. לימים, שב המבקש ולא התייצב לדיון בעניינו. בישיבת יום 16.12.13 ביקשה המשיבה צו הבאה ללא אפשרות שחרור וכך היה. ביום 13.3.14 שוב לא התייצב המבקש לדיון. הפעם עתרה ב"כ המשיבה להורות על חילוט הפיקדון שהפקיד המבקש וכן על הוצאת צו הבאה נוסף, ללא אפשרות שחרור.
2. ביום 1.7.14 הורשע המבקש על פי הודאתו במיוחס לו בכתב האישום. בגזר הדין הוטל על המבקש, בין היתר, קנס בסך 2000 ₪ אשר נקבע כי יקוזז, ככל שניתן, כנגד סכום הפיקדון שהופקד וככל שלא ניתן ישולם הקנס בתשלומים. בעקבות האמור, הודיעה המזכירות כי הפיקדון חולט ולא ניתן לקזז כנגדו את סכום הקנס אלא בכפוף להחלטה שתינתן.
3. ב"כ המבקש טוען כי כל הודעה לא נמסרה למבקש לאחר מתן גזר הדין בעניינו והמבקש לא קיבל שוברים לתשלום הקנס. לפיכך התבקשתי לבטל את ההחלטה בדבר חילוט הפיקדון ולאפשר קיזוז סכום הפיקדון כנגד סכום הקנס בו חויב המבקש. המשיבה התבקשה להגיב לבקשה אך לא עשתה כן.

דין והכרעה

4. לאחר ששקלתי הטענות מצאתי כי אין בידי להיעתר לבקשה. סעיף 99 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "החוק") מאפשר לבית המשפט לכפות התייצבותו של המבקש לדיון באמצעות הוצאת צו הבאה נגדו. סעיף 102 לחוק מאפשר לבימ"ש לקבוע כי המבקש יוכל להשתחרר אם יפקיד ערובה. במקרה האמור, נקבע בהחלטה מיום 22.5.13 כי צו ההבאה יבוטל אם יפקיד המבקש סך של ₪ 3500 אשר הופקד והצו בוטל. דא עקא, משלא טרח להתייצב ליתר ישיבות בית המשפט, בדין ביקשה המשיבה להורות על חילוט הסכום שנועד להבטיח את התייצבות המבקש לדיונים בעניינו. אדגיש כי אין כל קשר בין התכלית המונחת ביסוד סמכותו של בימ"ש לכפות על עדים ונאשמים להתייצב לדיונים, בין היתר באמצעות הפקדת ערובה וחילוטם במידת הצורך, לבין התכלית העונשית המונחת ביסוד הטלת הקנס על המבקש בגזר הדין. מדובר בכלים שונים שנועדו לתכליות שונות.

זאת ועוד: משעה שהמבקש לא נתן הסבר משכנע למחדל מלהופיע לדיונים בעניינו לא מצאתי מקום להורות על ביטול חילוט הערובה וממילא לא מצאתי מקום לקבוע כי יערך קיזוז בין סכום הערובה לסכום הקנס שהוטל על המבקש. אוסיף ואומר בהקשר זה כי לא ברורה הטענה כי למבקש לא נמסרה הודעה לאחר גזר הדין וכי לא קיבל שוברי תשלום. כפי שצוין, ההחלטה בדבר חילוט הערובה ניתנה לפני מתן גזר הדין ועל כן לא הייתה אמורה להישלח למבקש כל הודעה בעניין זה לאחר מתן גזר הדין בעניין זה. יתרה מזו, תיק בית המשפט פתוח לעיונו של המבקש ואילו רצה המבקש - היה יכול לעיין בו על מנת להתחקות אחר ההליכים שקדמו לדיון בו ניתן פסק הדין. אוסיף, כי כל טענה בנוגע לקבלת שוברי תשלום דינה להתברר, בשלב זה, בפני המרכז לגביית קנסות שכן מעיון בתיק עולה כי הטיפול בגביית הקנס עבר למרכז זה.

לאור כל האמור אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, בהעדר הצדדים.